

Sygn. akt IC 1219/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia SO Dorota Krawczyk
Protokolant	Elżbieta Kubala-Lewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2021 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. I.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego K. I., aby zapłacił na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 122.448,70zł (sto dwadzieścia dwa tysiące czterysta czterdzieści osiem złotych 70/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 marca 2020 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego K. I., aby zapłacił na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 11.540,00zł (jedenaście tysięcy pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Sygn. akt I C 1219/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 marca 2020 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwany K. I. ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 122.448,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów elektronicznego postępowania upominawczego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że kwota dochodzona pozwem wynika z braku wywiązania się przez pozwanego z obowiązku spłaty kredytu zaciągniętego w dniu 01.04.2015 r. nr (...), na podstawie której powód udostępnił pozwanemu kwotę kredytu w 175418,08 zł, a pozwany zobowiązał się do jego terminowej spłaty zgodnie z postanowieniami umowy (pozew k. 2 – 6 i 8-14).

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydanym w sprawie VI Nc-e (...) wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym umorzył postępowanie (postanowienie k.15).

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. nakazem zapłaty z dnia 6 sierpnia 2020 roku wydanym w postępowaniu upominawczym orzekł zgodnie z żądaniem powoda (nakaz zapłaty k. 41).

Sprzeciwem od nakazu zapłaty doręczonym pozwanemu w dniu 20.08.2020 roku (data wpływu do Sądu 8 września 2020 roku), pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Z ostrożności procesowej w razie uwzględnienia powództwa, pozwany wniósł o rozłożenie na raty zasądzonej należności. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał fakt zawarcia umowy kredytu z powodem, przy czym wskazał, że obecnie z uwagi na bardzo trudną sytuację finansową w jakiej obecnie się znajduje nie ma możliwości wywiązania się z należności objętych treścią pozwu (k. 45-47).

Postanowieniem z dnia 9 października 2020 roku Sąd skierował strony na drogę postępowania mediacyjnego zgodnie z wnioskiem strony pozwanej (k. 52).

Pismem z dnia 9 listopada 2020 roku pełnomocnik powoda nie wyraził zgody na mediacje oraz popierał w całości powództwo (k. 58-59).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01.04.2015 r. została zawarta pomiędzy powodowym (...) Bankiem Spółką Akcyjną w W., a pozwanym K. I. umowa pożyczki nr (...).

Kredyt został wzięty na reorganizację piekarni przy przedszkolu.

Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy powód przez pośrednika kredytowego (...) SP. z o.o. w W. udzielił pozwanemu K. I. pożyczkę w wysokości 175.418,08 zł, którą pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 ratach równych płatnych nie później niż do 30 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w postanowieniach umowy. Pożyczka została udzielona na dowolny cel konsumpcyjny w wysokości 150.000,00 zł oraz zapłatę kosztów w postaci opłaty przygotowawczej w kwocie 25.418,08 zł. Po dokonaniu pełnej weryfikacji oraz po potwierdzeniu zgodności wszystkich danych zgłoszonych przy składaniu wniosku nastąpiło uruchomienie pożyczki, a następnie na mocy odrębnej od umowy dyspozycji stanowiącej załącznik do umowy środki zostały przekazane przez powoda na rzecz pożyczkobiorcy. Zgodnie z §2 oprocentowanie pożyczki było liczone według stopy zmiennej, mającej bezpośredni wpływ na wielkość zadłużenia oraz wysokość należnych odsetek, oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowić miało sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 8,35 p.p., stałej w trakcie trwania Umowy. Oprocentowanie pożyczki na dzień zawarcia Umowy wynosiło 10 % w stosunku rocznym. W § 3 bank zastrzegł sobie prawo obciążenia pożyczkobiorcy kosztami powstałymi w wyniku niewywiązania się z postanowień umowy tj. odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego, ewentualnymi kosztami sądowymi, egzekucyjnymi zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami oraz kosztami windykacyjnymi. W § 4 strony postanowiły, że spłaty rat kapitałowo-odsetkowych pożyczkobiorca dokonywać będzie zgodnie z terminami i wysokością określoną w doręczonym aktualnym harmonogramie spłat, pożyczkobiorca w trakcie trwania niniejszej Umowy miał prawo do otrzymania, na wniosek w każdym czasie bezpłatnie harmonogramu spłat. Pożyczkobiorca miał możliwość dokonać przedterminowej spłaty części lub całości kwoty pożyczki, przy czym był zobowiązany do złożenia dyspozycji spłaty całkowitej, a w przypadku spłaty częściowej złożyć odpowiednią dyspozycję zmniejszenia wysokości miesięcznych rat kapitałowo-odsetkowych lub skrócenia okresu kredytowania.

Pozwany był zobowiązany dokonywać spłat na rachunek pożyczki wskazany w harmonogramie spłat.

Całkowita kwota pożyczki wynosiła 150. 000,00 zł i nie obejmowała kredytowanych przez Bank kosztów pożyczki wskazanych w § 1 ust. 2 pkt 2 niniejszej Umowy. Całkowita kwota do zapłaty przez Pożyczkobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosiła 278 149,82 zł. i składały się na nią: całkowita kwota pożyczki określona w ust.1 oraz całkowity koszt pożyczki, który na dzień zawarcia Umowy, naliczony szacunkowo wynosi 128 149,82 zł.

Na całkowity koszt pożyczki składają się: należne odsetki umowne w wysokości 102 731,74 zł., opłata przygotowawcza w wysokości 25 418,08 zł.

Roczna rzeczywista stopę oprocentowania ((...)), na dzień zawarcia umowy wynosiła 14,79 % .

Pozwany zobowiązał się do spłaty udzielonego kredytu wraz z należnymi opłatami, prowizjami i odsetkami umownymi w 120 ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca.

Oprocentowanie kredytu było liczone wg zmiennej stopy, stanowiącej sumę stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 8,29 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania umowy. Oprocentowanie to w dniu zawarcia umowy wynosiło 10 % w stosunku rocznym.

Rozwiązanie umowy zostało uregulowane w § 9 umowy kredytowej.

Rozwiązania umowy mogła dokonać każda ze stron przy zachowaniu 30 -dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie za porozumieniem stron.

Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku między innymi: rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu udzielania kredytów dla osób fizycznych przez kredytobiorcę, pogorszenia zdolności kredytowej kredytobiorcy, stwierdzenia przez bank zagrożenia w spłacie kredytu.

W przypadku jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, Bank wzywa kredytobiorcę do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania, a jeżeli należności nie zostaną uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez kredytobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostanie odrzucony, Bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu. Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonego kredytu stawało się wymagalne i traktowane było jako zadłużenie przeterminowane (§ 9 pkt 1, 2 i 3)

(dowód: umowa o pożyczkę gotówkową z dnia 1 kwietnia 2015 roku - nr (...) k.16-22, prognozowany harmonogram spłat k. 60, zeznania pozwanego k. 128 minuty 00.03.14-00.23.53)

Pozwany nie spłacał zaciągniętej pożyczki zgodnie z umową.

(dowód: zeznania pozwanego k. 128 minuty 00.03.14-00.23.53), wydruk historii uznań rachunku kredytowego k. 61-65, wydruk szczegółowy historii rachunku kredytowego k.66-105)

Wobec braku spłaty przez pozwanego wymagalnego zadłużenia, powód pismem z dnia 22.11.2019 („Ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy”) wezwał pozwanego do uregulowania wymagalnego zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. Kwota zaległości powstała na dzień 30 września 2019 roku wynosiła 4. 456,99zł plus 5.90zł koszty wysyłki. Jednocześnie powód poinformował, że nieuiszczenie zobowiązania w wyznaczonym terminie może skutkować wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 22.11.2019 wraz z wydrukiem ze strony internetowej śledzenia przesyłek Poczty Polskiej k. 27-28, k. 39)

Pismem z dnia 30.12.2019 roku wobec braku spłaty skierował wobec pozwanego wypowiedzenie przedmiotowej umowy pożyczki z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia , licząc od daty doręczenia pisma. Pozwany otrzymał i zapoznał się z wypowiedzeniem.

(dowód: wypowiedzenie Umowy (...) nr (...) z dnia 30.12,2019 k. 23-24 wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 25-26, zeznania pozwanego k. 128 minuty 00.03.14-00.23.53)

Po rozwiązaniu umowy, strona powodowa podjęła próby pozasądowego rozwiązania sporu poprzez podejmowanie kontaktu telefonicznego oraz korespondencyjnego z pozwanym celem ustalenia warunków spłaty wymagalnego zadłużenia, które do dnia wytoczenia powództwa pozostały bezskuteczne.

Pismem z dnia 27 lutego 2020 roku powód skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty wymagalnego z tytułu umowy pożyczki zadłużenia, które na dzień 26 lutego 2020 roku wynosiło 122.170,05 zł w tym niespłacony kapitał w kwocie: 116.775,21 zł, odsetki umowne w kwocie: 5.171,02 zł, odsetki karne 223,82 zł, opłaty: 0 zł.

(dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 27.02.2020 roku wraz z potwierdzeniem odbioru k. 29, 30, 31)

Wobec braku spłaty przez pozwanego wymagalnego zadłużenia, powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...) z dnia 13.03.2020 roku opieczętowany i podpisany przez osoby uprawnione.

Na kwotę objętą pozwem, tj. 122.448,70 zł, składają się następujące należności:

1. Niespłacony kapitał w kwocie: 116775,21 zł
2. Odsetki umowne w kwocie: 4971,02 zł
3. Odsetki umowne za opóźnienie w kwocie: 702,47 zł
4. Opłaty umowne w kwocie: 0 zł

Odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 702,47 zł, wskazane w punkcie 3 powyżej, zostały naliczone w następujący sposób za okres:

od dnia 2015-04-30 do dnia 2015-05-03 od kwoty 971.53 PLN, przy oproc. 10% w kwocie 1.06 zł, od dnia 2015-07-30 do dnia 2015-08-02 od kwoty 897.57 PLN, przy oproc. 10% w kwocie 0.98 zł, od dnia 2015-08-31 do dnia 2015-08-31 od kwoty 810.8 PLN, przy oproc. 10% w kwocie 0.22 zł, od dnia 2015-10-30 do dnia 2015-11-02 od kwoty 919.1 PLN, przy oproc. 10% w kwocie 1.01 zł,

(dowód: wyciąg z ksiąg banku nr (...) z dnia 13.03.2020 k. 38, wyciąg z KRS k. 33-37)

Pozwany K. I. ma 62 lata, z zawodu jest piekarzem. Pożyczka, którą pozwany zaciągnął w 2015 roku miała być przeznaczona na reorganizację piekarni znajdującej się przy przedszkolu prowadzonym przez żonę pozwanego. W związku z pojawieniem się na rynku w 2018 roku konkurencji (nowe przedszkole, podkupienie pracowników i przejęcie dzieci) dochody z prowadzonego przedszkola oraz piekarni zaczęły spadać i sytuacja finansowa pozwanego uległa znacznemu pogorszeniu.

Obecnie sytuacja pozwanego uległa poprawie. Pozwany prowadzi działalność piekarniczą pod nazwą:” R.-K. I., a żona pozwanego prowadzi przedszkole, które zaczęło się rozwijać i przynosić dochody. Żona pozwanego zatrudnia 20 pracowników. Dodatkowo żona pozwanego otworzyła filię przedszkola w K.. Żona pozwanego oprócz dochodów z czesnego pobiera subwencje samorządowe. Miesięczny dochód pozwanego to ok. 4000 zł, a jego żony ok. 10.000 zł. Zarówno pozwany jak i jego małżonka mają też inne zobowiązania finansowe (obecne zadłużenie pozwanego to ok. 400.000 zł, natomiast żony pozwanego ok. 100.000 zł). Miesięczna rata jaką pozwany spłaca z tego tytułu to ok. 8.000 zł. Pozwany stara się wywiązywać z zaciągniętych zobowiązań, choć często z opóźnieniem.

Pozwany podjął działania zmierzające do sprzedaży działki o powierzchni 5600 m², (z czego 3000 m² to część nie do zabudowy), ale toczy się postępowanie o przekształcenie choć na obecnym etapie sprawa utknęła w wydziale planowania przestrzennego.

Pozwany choruje na prostatę.

(dowód: zeznania pozwanego k. 128 i verte minuty 00.03.14- 00.23.53, zwolnienie lekarskie k.120, pismo k. 125)

Sąd Okręgowy ocenił i zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 720 KC

§ 1. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

§ 2. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej.

Jak wynika z dowodów przedstawionych przez stronę powodową i co zostało przyznane przez pozwanego, pozwany nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty swego zobowiązania, co skutkowało wypowiedzeniem umowy. Jednocześnie powodowy bank złożonymi do akt sprawy dokumentami wykazał, że wypowiadając pozwanemu umowę kredytu dopełnił wszystkich wymaganych ustawą wymogów związanych z wypowiedzeniem umowy.

W świetle takich dokumentów jak umowa pożyczki, wypowiedzenie umowy pożyczki, wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku i historii rachunku kredytowego, która obejmuje wpłaty dokonane przez pozwanego, wysokość niespłaconego kapitału, a także wysokość odsetek umownych i odsetek karnych wysokość zobowiązania pozwanego nie budzi wątpliwości i nie była kwestionowana przez pozwanego.

Wprawdzie wyciąg z ksiąg banku wobec uchylecia art. 95 k.c. prawa bankowego będącego następstwem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09 nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1 a) ustawy Prawo Bankowe), nie mniej kwalifikacja taka nie pozbawia tego dokumentu mocy dowodowej i wiarygodności. Ma on moc dowodową dokumentu prywatnego, którego wprawdzie nie dotyczy domniemanie z art. 245 k.p.c., jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. , to jest podlega on ocenie sądu na podstawie wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, LEX nr 603161, z dnia 13 grudnia 2013 r. ,III CSK 66/13, LEX nr1463871,, z dnia 12 września 2014 r., I CSK 634/13, LEX nr 1504324).

Strona powodowa udowodniła zatem fakty, które świadczą o zasadności powództwa precyzyjnie wskazując co składa się na należność główną oraz dochodzone odsetki, podczas gdy strona pozwana nie przedstawiła żadnych dokumentów, które wskazywałyby, że nie posiada wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki. Zatem powód wywiązał się ze swego zobowiązania, udostępniając pozwanemu w/w kwotę pożyczki zaś pozwany uchylając się od ciążącego na nim obowiązku spłaty pożyczki nie spełnił świadczenia do którego był zobowiązany, tj. do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami umownymi na zasadach i warunkach określonych w umowie.

Pozwany przyznał, że nie płacił w terminie rat z powodu problemów finansowych. Pozwany, w sprzeczności przez zawodowego pełnomocnika zwrócił się do powoda o mediację, chciał ugodowo zakończyć postępowanie, z ostrożności procesowej w razie uwzględnienia powództwa wnosił o rozłożenie żądanej pozwem kwoty na raty.

Zatem w świetle wskazanych wyżej dowodów zaofiarowanych przez stronę powodową uznać trzeba za udowodnione, że w dacie wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych dług pozwanego wynosił kwotę tam wskazaną i dochodzoną pozwem.

Mając na uwadze przedstawione wyżej zachodziły podstawy do udzielenia ochrony prawnej powodowi poprzez uwzględnienie powództwa.

Podstawą orzeczenia o odsetkach był przepis art. 481 k.c.

Zgłoszone przez pozwanego żądanie rozłożenia zadłużenia na raty, obligowało Sąd do rozważania, czy zostały spełnione przesłanki z art. 320 k.p.c. Przepis ten pozwala na rozłożenie w wyroku na raty zasądzonego świadczenia, a przesłanką takiej ingerencji Sądu w stosunek obligacyjny jest występowanie w sprawie szczególnych okoliczności, wskazujących na to, że spełnienie przez dłużnika świadczenia jednorazowo nie jest możliwe i kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Rozważając rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozwagę także sytuacji wierzyciela, ponieważ sąd nie powinien działać z jego pokrzywdzeniem.

W orzecznictwie podkreśla się, że wykazanie przesłanek zastosowania art. 320 k.p.c. ciąży na stronie, która chce skorzystać z możliwości rozłożenia świadczenia na raty. Zastosowanie art. 320 k.p.c. wykracza poza normalny zakres rozstrzygnięcia i wymaga zazwyczaj udowodnienia okoliczności niekoniecznych do rozstrzygnięcia o samym dochodzonym roszczeniu (postanowienie Sądu Najwyższego z 22.03.2018, V CSK 503/17).

Nie budzi wątpliwości, że sytuacja majątkowa pozwanego jest trudna i nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia, jednak fakt ten nie jest wystarczający do rozłożenia świadczenia na raty. Uwzględnienie bowiem jednocześnie słusznego interesu wierzyciela wymaga, aby na chwilę orzekania zostało przynajmniej uwiarygodnione w wysokim stopniu, że dłużnik (oceniając rzecz rozsądnie) będzie w stanie spełnić świadczenie w ratach, których liczbę, wysokość i terminy płatności ustali Sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10 czerwca 2020 r. I ACa 171/20).

Sąd zachodzi konieczność wykazania przez dłużnika, że realnie będzie dysponować środkami, które mimo trudności, umożliwią wykonanie zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie, jeżeli okoliczności sprawy nie wskazują na istnienie po stronie dłużnika woli dobrowolnej spłaty zadłużenia, a jedynie na chęć odłożenia w czasie konieczności wykonania zobowiązania, omawiana norma prawna nie będzie miała zastosowania.

Biorąc pod uwagę wysokość dochodów pozwanego ok. 4000zł i wysokość różnych długów na łączną kwotę ok. 400.000zł, rozłożenie na raty kwoty żądanej pozwem nie sprawi, że pozwany będzie mógł realnie spłacać sporne zadłużenie w 53 ratach w kwotach po 2267zł i 54 po 2298zł, jak zadeklarował pozwany na ostatniej rozprawie. Perspektywa 4,5 roku dla pozwanego, który będzie mógł dochodzić jedynie poszczególnych wymagalnych rat kiedy np. majątek pozwanego będzie np. zajmowany przez innych wierzycieli byłaby krzywdząca dla pozwanego. Już na etapie egzekucji pozwany może zawrzeć ugodę z powodem. W chwili obecnej pozwany posiada jeszcze majątek z którego powód będzie mógł się zaspokoić.

Pozwany wskazywał, że może liczyć na pomoc żony, która osiąga dochód w kwocie ok. 10.000zł miesięcznie i wspiera pozwanego. Należy jednak wskazać, że żona powoda też ma zobowiązania na kwotę ok. 100.000zł, wg zeznań pozwanego. Pozwany i jego żona muszą się utrzymywać na bieżąco.

Przy jednoczesnym posiadaniu przez małżonków bardzo dużych zobowiązań finansowych (ok. 500.000 zł, gdzie miesięczna rata zobowiązań z ich tytułu sięga ok. 8000 zł, których pozwany jak sam przyznał nie realizuje systematycznie i terminowo, nie można uznać, że pozwany będzie realnie dysponował środkami pozwalającymi na spłatę zadłużenia w ratach. O tym, że po stronie pozwanego nie ma woli dobrowolnej spłaty zadłużenia, a jedynie zmierza on do odłożenia w czasie wykonania swego zobowiązania świadczy również fakt, że pozwany nie podjął jakiegokolwiek aktywności w ratach spłaty zadłużenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o rozłożenie żądanej pozwem kwoty na raty.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu był przepis art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do

celowego dochodzenia praw. Sąd zatem zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej z tytułu zwrotu kosztów procesu kwotę 11.540 zł, na które składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 6.123 zł, wydatek na opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwota 5400 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego określonych w § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.).

Sędzia SO Dorota Krawczyk

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego.